

דף לג.

עין משפט א

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג ה"ה

וְכִיצַד חוֹתָהּ. זֶה שְׁזָכָה בְּמַחֲתָהּ לִוְקַח מַחֲתָהּ שֶׁל כֶּסֶף
וְעוֹלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ וּמִפְנֵה אֶת הַגָּחָלִים אֵילָף וְאֵילָף.
וְנוֹטֵל מִן הַגָּחָלִים שְׁנַתְּאֶפְלוּ בְּמַעֲרָכָה שְׁנִיָּה. וְיִוָּרֵד
וּמַעֲרָן לְתוֹךְ מַחֲתָהּ שֶׁל זָהָב. אִם נִתְפָּזְרוּ מִן הַגָּחָלִים
כְּמוֹ קֶב אוֹ פָּחוֹת מְכַבְּדֵן לְאַמָּה. וּבִשְׂבַת כּוֹפֶה עֲלֵיהֶן
הַפְּסִכָּתָר. וְאִם נִתְפָּזְרָה יִתָּר עַל קֶב חוּזֵר וְחוֹתָהּ:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג ה"ו

שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הָיָה הַפְּסִכָּתָר מְשֻׁמֵּשׁ. כּוֹפֵין אוֹתוֹ עַל
הַגָּחָלִים. וְעַל הַשָּׂרֵץ בְּשַׂבָּת. וּמִוְרִידֵין בּוֹ אֶת הַדֶּשֶׁן מֵעַל
הַמִּזְבֵּחַ:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ו ה"ה

כְּשִׁיגִיעַ בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ ג'. נָטַל אֶחָד הַמַּגְרִיפָה וְזָרְקָה

ג. כסף משנה כשיגיעו בין האולם ולמזבח וכו' עד היה מעמיד את הטמאים על שער המזרח.
בפ"ו דתמיד. ומ"ש מפני החשד. בפרק כיצד צולין (דף פ"ב) וכרבא דאמר הכי ופירש"י
מפני החשד שלא יחשדום שמפני מלאכתן הם נחדלים מלעבוד עבודה: ודע שזה שכתב
כשיגיעו בין האולם ולמזבח הוא מוקדם למה שכתב קודם לכן ועומד על מעלות האולם
הוא ואחיו הכהנים וכך הוא במשנה דמסכת תמיד. וכך היה הסדר שאחר שהפיסו פייס
שלישי ורביעי בעזרה היו הולכין בעזרה מצד המזרח לצד המערב וכשהגיעו בין המזבח
והאולם נטל אחד מהם את המגריפה וזרקה בין האולם ולמזבח והיו הולכים לאולם
וכשהחלו עולים במעלות האולם מי שזכה בקטרת מי שזכה בדישון המנורה היו מקדימין
לפניהם ועובדים עבודתם ובאו גם הם ועמדו על מעלות האולם ומברכים ברכת כהנים.
ומ"ש ואח"כ מעלה זה שזכה באיברים את האיברים מן הכבש ולמזבח. בפ"ג דיומא (דף ל"ג)
אהא דמסדר אביי סדר מערכה אליבא דאבא שאול הטבת שתי נרות קודם לקטרת וקטורת
קודם לאיברים וכבר נתבאר בפרק זה דרבנן פליגי עליה ואמרו קטרת קודם להטבת שתי

בין האולם למזבח. והיה לה קול גדול. ושלשה דברים
היתה משמשת בהן. השומע את קולה היה יודע שאחיו
הכהנים נכנסין להשתחוות והוא רץ ובא. ובן לוי
השומע את קולה היה יודע שאחיו הלויים נכנסין לדבר
בשיר והוא רץ ובא. וראש המעמד כשהיה שומע את
קולה היה מעמיד את הטמאים על שער המזרח מפני
החשד. שיידעו הכל שעדין לא הביאו כפרתן. ואחר כך
מעלה זה שזכה באיברים את האיברים מן הכבש
למזבח. ואחר שמעלין את האיברים. מתחילין אלו שעל
מעלות האולם ומברכין ברכת כהנים ברכה אחת בשם
המפרש כמו שבארנו במקומה. ואחר כך מעלין סלת
הנסכים. ואחר הסלת מקטיר החביתין. ואחר החביתין
מעלין את היין לנסוך. ובשעת הנסוך אומרין הלויים
השיר. ומכין המשוררין במיני נגון שבמקדש ותוקעין
תשע תקיעות על פרקי השיר:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג ה"ז

ומקדים לפנייהם דזה שדישן המזבח הפנימי ונוטל הטני

נרות והטבת שתי נרות קודם לאיברים. ומ"ש ומברכין ברכת כהנים ברכה אחת בשם המפורש
כמו שביארנו במקומה. בפ"ד מהל' תפלה: ואח"כ מעלים סלת הנסכים וכו'. בפ"ג דיומא
אהא דמסדר אביי סדר מערכה אמרינן איברים קודמין למנחה ומנחה לחביתין וחביתין
לנסכים. ופירש רש"י איברים להקטיר איברי התמיד על מזבח החיצון. למנחה מנחת נסכו
של תמיד דכתיב ועשירית האיפה סלת למנחה לנסכים לנסך יינו של תמיד: ובשעת הניסוך
אומרים הלויים השיר וכו':

ד. כסף משנה ומ"ש ומקדים לפנייהם זה שדישן המזבח הפנימי וכו' עד ויקטיר המקטיר
וישתחוה ויצא. בפרק ו' דתמיד שם:

שָׁבוּ דְשׁוֹן הַמְזִבַּח וּמִשְׁתַּחֲוֶה וַיּוֹצֵא. וְזֶה שֶׁבִידוֹ הַמִּחְתָּה
 צוֹבֵר אֶת הַגְּחָלִים עַל גְּבֵי הַמְזִבַּח הַפְּנִימִי וּמְרַדְּדֵן בְּשׁוּלֵי
 הַמִּחְתָּה וּמִשְׁתַּחֲוֶה וַיּוֹצֵא. וְזֶה שֶׁבִידוֹ הַכֶּף נוֹטֵל אֶת
 הַבָּזָד מִתּוֹךְ הַכֶּף וְנוֹתְנוֹ לְאוֹהֲבוֹ אוֹ לְקָרוֹבוֹ וְרוֹאֶה אִם
 נִתְפָּזֵר מִן הַקְּטֹרֶת מְעַט בְּכֶף אוֹהֲבוֹ אוֹ קָרוֹבוֹ נוֹתֵן לוֹ
 לְתוֹךְ חֲפָנָיו זֶה שֶׁנִּתְפָּזֵר עִם הַקְּטֹרֶת שֶׁבְּבָזָד וּמִשְׁתַּחֲוֶה
 וַיּוֹצֵא:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג הי"ז

כָּל נֵר שֶׁכָּבֵה מִדְּלִיקִין אוֹתוֹ מִנֵּר אַחַר מֵהֵן כָּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.
 וְכִיצַד סֵדֵר הַהֵטָבָה. זֶה שֶׁזָּכָה בְּדִשׁוֹן הַמְּנוֹרָה הַנִּכְנָס וְכִלִּי
 בִידוֹ וְכוֹז שָׁמוֹ וְשָׁל זָהָב הָיָה דוֹמָה לְקִיתוֹן גָּדוֹל. מִדְּשָׁן
 בוֹ אֶת הַפְּתִילוֹת שֶׁכָּבוּ וְאֶת הַשָּׁמֶן הַנִּשְׁאָר בִּנְר וּמְטִיב
 חֲמֻשָּׁה נֵרוֹת וּמְנִיחַ הַכוֹז שָׁם לְפָנֵי הַמְּנוֹרָה עַל מַעְלָה
 שְׁנֵייהָ מִשְׁלֵשׁ מַעְלוֹת שֶׁלְּפָנֶיהָ וַיּוֹצֵא. וְאַחַר כֶּף נִכְנָס
 וּמְטִיב שְׁנֵי הַנֵּרוֹת וְנוֹטֵל הַכוֹז בִּידוֹ וּמִשְׁתַּחֲוֶה וַיּוֹצֵא:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג ה"ז

לֹא הָיָה מְטִיב כָּל הַנֵּרוֹת בְּפַעַם אַחַת וְאֵלָּא מְטִיב חֲמֻשָּׁה

ה. כסף משנה זה שזכה בדישון המנורה וכו'. בפ' ג' דתמיד. ומ"ש ואח"כ נכנס ומטיב שני הנרות וכו'. בפרק ששי דתמיד (דף ל"ג):

ו. כסף משנה לא היה מטיב כל הנרות בפעם אחת וכו'. פרק ג' דיומא (דף ל"ג). ומה שכתב כדי להרגיש כל העזרה. שם כריש לקיש ואף על גב דרבי יוחנן פליג ואמר דטעמא משום דכתיב בבקר בבקר בהטיבו את הנרות חלקהו לשני בקרים כיון דלא נפיק לן מינה מידי לענין דינא לא חש מלמינקט כריש לקיש. כך היה נראה לי אלא שאמרו שם בגמרא דלר"י צריך להפסיק בין הטבת חמש נרות להטבת שתי נרות בעבודה אחרת ולריש לקיש א"צ

נְרוֹת וּמִפְסִיק וְעוֹשִׁין עֲבוּדָה אַחֲרַת וְאַחַר כֶּן נִכְנָס
וּמְטִיב הַשְּׁנִים. כְּדֵי לְהַרְגִישׁ אֶת כָּל הָעֲזָרָה:

עין משפט ז הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג הי"ג

נֵר מְעַרְבֵי שְׁפָכָה אֵין מְדַלִּיקִין אוֹתוֹ אַחַר דְּשׁוֹנוֹ אֶלֶּא
מִמְזַבַּח הַחִיצוֹן. אֲבָל שְׁאֵר הַנְּרוֹת כָּל נֵר שְׁפָכָה מֵהֵן
מְדַלִּיקוּ מִנֵּר חֵבְרוֹ:

עין משפט זז הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג הי"ז

עיינ לעיל עין משפט ה

עין משפט טו הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג הי"ז

עיינ לעיל עין משפט ד

עין משפט כ הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג הי"ח

וְאוֹמְרִין לָזֶה הַמֶּקֶטֶר הַזֶּה שְׁלֵא תִתְחִיל מִלְּפָנֶיךָ שְׁלֵא
תִפְּנֶה. וּמִתְחִיל וּמִשְׁלִיךְ הַקְּטָרֶת עַל הָאֵשׁ בְּנַחַת כְּמִי

להפסיק בעבודה אחרת והשתא יקשה על רבינו שכתב שצריך לעשות ביניהם עבודה אחרת והיינו כר' יוחנן וכתב שטעם חילוק הטבת הנרות לשתים הוא כדי להרגיש כל העזרה והיינו כר"ל והוא כמזכה שטרא לבי תרי. ונראה לי שטעם רבינו דלר"ל נמי לא אמר אלא שאין צריך להפסיק ביניהם בעבודה אחרת אבל אם רצה להפסיק ביניהם בעבודה אחרת לית לן בה הילכך כי מפסיק ביניהם בעבודה אחרת שפיר דמי לכולי עלמא ונקט טעמו של ר"ל מפני שאינו צריך דרשא ואריכות כמו בטעמו של ר' יוחנן :

ז. כסף משנה נר מערבי שכבה וכו'. בפרק ו' דתמיד (דף ל'): כתב הראב"ד נר מערבי וכו'. א"א מהם מדליקו מנר חבירו בפרק ג' דתמיד (דף ל'): כתב הראב"ד נר מערבי וכו'. א"א נראה מדבריו שהוא עיכוב לנר מערבי שלא להדליקו וכו'. מה שהביא מדתנן מצאן שכבו מדשנן ומדליקן מן הדולקין צריך לדחוק לדעת רבינו דאע"ג דקתני שכבו לשון רבים לאו דוקא דלא קאי אלא אחד מינייהו דהיינו נר מזרחי שכל נר מערבי לעולם אינו מדליקו אלא ממזבח העולה ומפרש לה רבינו כפשטה ולא כדפירש הראב"ד דלא אתא אלא למעוטי מזבח הפנימי ובית הכירים בלבד ולא למעט הדלקתו משאר נרות אלא אף למעט הדלקתו משאר נרות אתא :

שְׁמַרְקָד סֶלֶת עַד שְׁתַּתְרִיד עַל כָּל הָאֵשׁ:

עין משפט למ הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג ה"ט

וְאִין הַמְקָטִיר מְקָטִיר עַד שֶׁהִמְמָנָה אוֹמֵר לוֹ הַקָּטֵר. וְאִם כִּהֵן גָּדוֹל הוּא אוֹמֵר לוֹ הִמְמָנָה אִישִׁי כִּהֵן גָּדוֹל הַקָּטֵר. וְאַחַר שֶׁאוֹמֵר יִפְרָשׁוּ כָּל הָעַם וַיִּקְטִיר הַמְקָטִיר וַיִּשְׁתַּחֲוֶה וַיֵּצֵא:

הרמב"ם הל' עבודת יום הכפורים פ"ד ה"ב

בְּשַׁעַת הַקָּטֵר הַקָּטֵר הַבְּקֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים. כָּל הָעַם

ה. כסף משנה בשעת הקטרת הקטורת וכו' עד ובשעת מתן דמים בהיכל. בפ' טרף בקלפי (דף מ"ד): ואח"כ נוטל דם הפר מזה שהוא מנדנדו וכו' עד על יסוד מערבי של מזבח החיצון. במשנה פ' הוציאו לו (דף נ"ג ע"ב). ומ"ש ועל כולן הוא נותן מלמטה למעלה חוץ מן האחרונה וכו'. שם (דף נ"ח ע"ב) כר"א דפליג את"ק. ונראה שטעם רבינו משום דבגמרא פליגי ר"מ ורבי יהודה אליביה: כתוב בתשובות הרשב"א סימן שפ"ח אמרת שהוקשה במה ששנינו בפרק הוציאו לו מהיכן הוא מתחיל מקרן מזרחית צפונית. עכ"פ משנה זו שנויה לדעת ר' יוסי שסובר שלא היתה שם אלא פרוכת אחת ופרופה לצפון לימין הנכנס וכשחזור מן הפתח למזבח הזהב פוגע תחלה בצפונית מערבית ואינו יכול להתחיל שם כדאמרינן עד דנפיק מכוליה מזבח ומתוך כך הולך מזרחית צפונית הא לרבנן מן הדרום היה יוצא ועכ"פ צריך להתחיל מדרומית מזרחית. ונפלאתי מדברי הרמב"ם ז"ל אחר שפסק גם הוא כרבנן היאך פסק בזה דמצפונית מזרחית הוא מתחיל: והשיב נ"ל שהרב ז"ל סבור דהוא תנא דמהיכן הוא מתחיל לאו ר' יוסי היא אלא תנא אחריןא ור' יוסי הוא דפליג את"ק בפרופות הדרום כחיצונה לת"ק מדלא קתני ולא היתה אלא אחת ופרופה מן הצפון והאי תנא דמהיכן הוא מתחיל פליג אפתחא אבל אפרוכות לא דלדידיה נמי אית ליה דשתי פרוכות היו שם וברייתא דאיפליגו בה ר"ע ור' יוסי דקתני מהיכן הוא מתחיל מקרן מזרחית דרומית וכו' דברי ר"ע ור' יוסי הגלילי אומר מקרן מזרחית צפונית ואוקימנא פלוגתייהו בפתחא או בצפון או בדרום וכתוב בספרים דר"י הגלילי סבר לה כר' יוסי דאמר פתחא בצפון דר"ע סבר כר"מ דאמר פתחא בדרום. ונראה שרש"י ז"ל גריס כן לדעת הרב ז"ל לא גרסינן בה ר"י הגלילי סבר לה כר' יוסי אלא סבר לה כרבנן דהיינו תנא דמהיכן הוא מתחיל. ובספרים שלנו כן הגיהו בהם סבר לה כרבנן ומחקו גירסת הספרים שכתוב בהם סבר לה כר' יוסי ואפשר דמשום הכי הגיה כן נמצא דלרבנן דמהיכן הוא מתחיל שתי פרוכות היו שם שלא מצינו שחלק בזה בהדיא אלא שהחיצונה פרופה מן הצפון ופנימית מן הדרום וכי נפיק נפיק מן הצפון ובזה יתקיימו דברי הרב ז"ל שהוא פסק בפרוכות כת"ק משום דלא אשכח דפליג עליה בהדיא אלא ר' יוסי ויחידאה הוא ובפסחים פסק כת"ק דמהיכן הוא מתחיל דהוי סתמא בתרא ואע"ג דמחלוקת ר"ע ור"י הגלילי הוא בברייתא ור"ע כת"ק וקי"ל כר"ע

מחבירו אפי' הכי סתמא בתרא דמתני' עדיפא דאי רבי לא שנאה ר' חייא מנין לו. עוד כתב אמרת עוד וכן הוספתי תמה במשנה זו ג'כ במה שאמר ר"א במקומו הוא עומד כלומר שאינו צריך הקפת רגל דודאי מאי דקאמר בתר הכי שעל כולם הוא נותן מלמטה למעלה אדר"א קאי דלא מצריך הקפה ברגל אלא ביד ונמצא שבשלש הזאות שבשלש קרנות נעשות ברחוק אמה יכול להזות מלמטה למעלה כלומר שמשפיל ידו וזורק כלפי מעלה ואינו חושש שיפול דמו על זרועותיו חוץ מזו שעומד לפני הקרן וקרוב לו ביותר שנותן בה מלמעלה למטה. ואני רואה לר"מ ז"ל שפסק שצריך הקפה ברגל ועם זה פסק שעל כולם הוא נותן וכו' ואחר שהוא מסבב הקרנות ברגל מה הפרש בין זו לזו והם כלן סמוכות לו עכ"ל: באמת פשוטה של משנה משמע דלת"ק כולן מלמעלה למטה, הן וכדקתני התחיל מחטא ויורד משום דלדידיה מקיף ברגל ומתני' דקתני על כלן הוא נותן מלמטה למעלה חוץ מזו בלבד ר' יהודה היא דתניא ר"י אומר ר"א אומר במקומו הוא עומד ומחטא על כולם הוא נותן מלמטה למעלה חוץ מזו שהיתה לפניו ממש שנותן מלמעלה למטה דאלמא ר"א בלחוד הוא דתני לה למתני' אבל לרבנן כולן מלמעלה למטה, אלא אפשר שהרב ז"ל סובר דאף ת"ק הוא ומ"מ לא מפקא מדר"א והא דאמרין מתני' מני ר' יהודה היא משום דלר"מ ר"א אית ליה בכלן נותן מלמעלה למטה חוץ מזו שהיא לפניו באלכסון אמרין דמתני' ר' יהודה היא דמתני' ודאי אף לכשתמצא לומר דאף ת"ק היא מ"מ לא מפקא מדר"א. ודקא קשיא לך ואחר שהוא מסבב הקרנות ברגל מה הפרש בין זו לזו והרי כלם סמוכות לו אפשר לומר לדעת הרב שזו בלבד שהיא לפניו ממש לפי שיש לו לצאת מכל המזבח נותן מלמעלה למטה כי היכי דלא ליתוסן מאניה אבל בצפונית מערבית שהוא לו באלכסון נותן מיד ממקומו כדי שלא יעבור על המצות וישהא המתנה ואחר כך מקיף ברגל לצפונית מערבית ומשם נותן מיד לקרן מערבית דרומית ונותן מיד לקרן דרומית מזרחית ונמצא שאין מכולן אחת מהן לפניו ממש אלא זו בלבד כנזכר לעיל דרך הרב בזה וע"פ שפשטה של שמועה נראית כמו שאמרת. עוד כתב אמרת עוד אשוב אתפלא במ"ש שבין מזבח למנורה היה עומד והלא המזבח משוך היה כלפי חוץ והוא צריך לצאת מכל המזבח עכ"ל. ובאמת כך נ"ל כמו שאמרת אלא שהיה באפשר לומר שהרב סבור דמזבח לפני ה' ממש מדכתיב ויצא אל המזבח אשר לפני ה' דמשמע דביציאתו פוגע במזבח מיד ועוד מדתניא לפני ה' מה ת"ל דאמר ר' נחמיה לפי שמצינו בפרשת יוה"כ שעומד לפני מן המזבח ומזה על הפרכת יכול אף כן ת"ל מזבח קטרת סמים אשר לפני ה' מזבח לפני ה' ואין כהן לפני ה' דאלמא המזבח לפני ה' ממש שאין דבר חוצץ בין הכהן לפרוכת אלא המזבח בלבד ומנורה ושלחן משוכים כלפי חוץ מן המזבח הפנימי ולחוץ ואינו באפשר שהרי היה מקדים כהן דישון מזבח הפנימי לנרות ואמרין (דף פ') אמר להם הממונה מ"ט אמר אביי גמרא גמירנא סברא לא ידענא רבא אמר כדר"ל דאמר אין מעבירין על המצות ומאי פגע ברישא מזבח הפנימי ואף הרב עצמו כן כתב בפ"ג מהל' בית הבחירה שכך כתב שם מזבח הקטרת היה מרובע והוא נותן בהיכל מכוון בין הצפון לדרום משוך מבין השלחן והמנורה לחוץ עכ"ל. ומ"ש הר"י קורקוס בזה כתבתי בהל' מעשה הקרבנות פ"ה. ומ"ש רבינו ומזה מדם התערוכת על טהרו של מזבח שבע פעמים בצד הדרום. שם (דף נ"ח:) איפליגו תנאי ופסקו כר' יוסי דאמר בצד דרומי היה נותן וטעמא משום דנמוקו עמו ועוד שהוא מאריה דגמרא טפי מאידך תנא דפליג עליה. וטהרו של מזבח פירשו בגמ' דהיינו גילוי כלומר שמגלה הגחלים והאפר ממקום שמה. וכתב הר"י קורקוס ז"ל דאיכא למידק שבפ"ג כתב על אמצעו של מזבח וכן כתב בפרק חמישי ממעשה הקרבנות והיאך כתב כאן בצד הדרום ותירץ דאמצעו לאו דוקא אלא הכוונה לאפוקי שלא היה בקרנות כשאר ההזאות ולעולם בחלק הדרומי מאמצעו היה נותן כאשר כתב וביאר כאן: ואח"כ בא אצל שעיר המשתלח וכו' עד אחר שהגיע שעיר למדבר. במשנה פ' שני שעירי (דף ס"ח:): ומה שכתב שהקריאה בעזרת הנשים. בגמרא פרק בא לו (דף ס"ט:): ואחר כך מקדש ופושט בגדי לבן וכו' עד ומקריב תמיד של בין הערבים. משנה וברייתא בפרק בא לו (דף ע') ופסקו כר"ע: ואח"כ מקדש ידיו ורגליו ופושט בגדי זהב וכו' עד סוף הפרק. במשנה שם פרק בא לו:

פורשים מן ההיכל בלבד ואינן פורשים מבין האולם
 ולמזבח. שאין פורשים מבין האולם ולמזבח אלא
 בשעת הקטרה בהיכל בכל יום ובשעת מתן דמים
 בהיכל כמו שבארנו בהלכות תמידין. ואחר כך נוטל דם
 הפר מזה שהוא מנדנדו. ונכנס בו לקדש הקדשים ומזה
 ממנו שם שמונה הזיות בין בדי הארון. ויוצא ומניחו
 בהיכל על כן הזהב שהיה שם. ואחר כך יוצא מן ההיכל
 ושוחט את השעיר ומקבל את דמו ונכנס בו לקדש
 הקדשים. ומזה ממנו שם שמונה הזיות בין בדי הארון.
 ויוצא ומניחו על כן הזהב שני שבהיכל. ואחר כך נוטל
 דם הפר מעל הכן ומזה ממנו על הפרכת כנגד הארון
 שמונה הזיות ומניח דם הפר ונוטל דם השעיר ומזה
 ממנו על הפרכת כנגד הארון שמונה הזיות. ואחר כך
 מערה דם הפר לתוך דם השעיר ומחזיר הכל למזרק
 שהיה בו דם הפר כדי שיתערבו יפה יפה. ועומד לפני
 מזבח הזהב בין המזבח והמנורה. ומתחיל להזות מדם
 התערבת על קרנות מזבח הזהב. והוא מסבב והולך
 ומזה על הקרנות מבחוץ. ומתחיל מקרן מזרחית
 צפונית. לצפונית מערבית. למערבית דרומית. לדרומית
 מזרחית. ועל כן הוא נותן מלמטן למעלן. חוץ מן
 האחרונה שהיתה לפניו שהוא נותן מלמעלן למטן. כדי
 שלא יתלכלכו כליו. וחותה הגחלים והאפר שבמזבח

הַזֶּהב הַיֶּלֶף וְהַיֶּלֶף עַד שְׁמַגְלָה זֶהבוּ. וּמִזֶּה מִדָּם הַתְּעֹרֶבֶת
עַל טְהָרוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ שֶׁבַע פְּעָמִים בְּצַד הַדָּרוֹם בְּמָקוֹם
שֶׁשָּׁלְמוֹ מִתְּנֹת קִרְנוֹתָיו. וַיּוֹצֵא וְשׁוֹפֵף שְׂרִירֵי הָדָם עַל
יְסוֹד מַעְרָבֵי שֶׁל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן. וְאַחַר כֵּן בָּא אֶצֶל שְׁעֵיר
הַמִּשְׁתַּלַּח וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עַל רֹאשׁוֹ וּמִתְוַדֶּה. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר אֲנִי הַשֵּׁם חָטְאוּ עִוּוֹ וּפָשְׁעוּ לְפָנֶיךָ עֲמָךְ בֵּית
יִשְׂרָאֵל. אֲנִי הַשֵּׁם כִּפֹּר נָא לַחֲטָאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים
שֶׁחָטְאוּ וְשָׁעוּ וְשָׁפְשְׁעוּ לְפָנֶיךָ עֲמָךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּפְתּוּב
בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדְךָ (וַיִּקְרָא טז-ל) 'כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר
עֲלֵיכֶם' וְגו'. וְאַחַר כֵּן מִשְׁלַח אֶת הַשְּׁעִיר לַמִּדְבָּר.
וּמוֹצִיא אֵימורֵי פֶר וְשְׁעִיר שְׁהֲכָנִים דָּמָן לְפָנִים וְנוֹתֵן
בְּכָלִי. וּמִשְׁלַח הַשָּׂאֵר לְבֵית הַדָּשָׁן לְשֶׁרְפָה. וַיּוֹצֵא לְעֹזֶרֶת
הַנְּשִׂים וְקוֹרָא שָׁם אַחַר שְׁיַגִּיעַ הַשְּׁעִיר לַמִּדְבָּר. וְאַחַר כֵּן
מְקַדֵּשׁ וּפּוֹשֵׁט בְּגָדֵי לֶבֶן וְטוֹבֵל וְלוֹבֵשׁ בְּגָדֵי זָהָב וּמְקַדֵּשׁ
יָדָיו וְרַגְלָיו. וְעוֹשֶׂה הַשְּׁעִיר הַנֶּעֱשֶׂה בַּחוּץ שֶׁהוּא מְכַלֵּל
קָרְבָּנוֹת מוֹסֵף הַיּוֹם. וּמְקַרֵּב אֵילֹו וְאֵיל הָעֵם שְׁנֹאמֵר
(וַיִּקְרָא טז-כד) 'וַיִּצָּא וְעָשָׂה אֶת עֲלָתוֹ וְאֶת עֲלַת הָעֵם'.
וּמְקַטֵּר הָאֵימורִין שֶׁל פֶּר וְשְׁעִיר הַנִּשְׂרָפִין. וּמְקַרֵּב
תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים. וְאַחַר כֵּן מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו
וּפּוֹשֵׁט בְּגָדֵי זָהָב וְטוֹבֵל וְלוֹבֵשׁ בְּגָדֵי לֶבֶן וּמְקַדֵּשׁ וְנִכְנָס
לְקַדֵּשׁ הַקִּדְשִׁים וּמוֹצִיא אֶת הַכֶּף וְאֶת הַמִּחְתָּה. וְאַחַר כֵּן
מְקַדֵּשׁ וּפּוֹשֵׁט בְּגָדֵי לֶבֶן וְטוֹבֵל וְלוֹבֵשׁ בְּגָדֵי זָהָב וּמְקַדֵּשׁ

וּמְקַטֵּיר קְטֹרֶת שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים וּמִיֵּטִיב אֶת הַנְּרוֹת שֶׁל
בֵּין הָעֲרֵבִים כְּשֶׁאָר הַיָּמִים. וְאַחַר כֵּן מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו
וּפּוֹשֵׁט בְּגָדֵי זָהָב וְלוּבֵשׁ בְּגָדֵי עֶצְמוֹ וַיּוֹצֵא לְבֵיתוֹ וְכָל
הָעַם מְלוֹיֵן אוֹתוֹ עַד בֵּיתוֹ. וַיּוֹם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה עַל
שִׁיצָא בְּשָׁלוֹם מִן הַקֹּדֶשׁ:

דף לג:

עין משפט א

הרמב"ם הל' בלי המקדש פ"ה הי"א

בְּזִמְן שֶׁכֹּהֵן גָּדוֹל נִכְנָס לְהֵיכָל טְהוֹרֵת שְׁלֹשָׁה
אוֹחֲזִין בוֹ. אֶחָד בְּיָמֵינוֹ וְאֶחָד בְּשִׁמְאָלוֹ וְאֶחָד בְּאַבְנֵים
טוֹבוֹת שֶׁבְּאֶפֶוד מְאַחֲזֵרָיו. וַיִּכְנָס לְהֵיכָל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה. וְכִיּוֹן
שִׁישְׁמַע הַסֶּגֶן קוֹל רַגְלָיו שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל שֶׁהוּא יוֹצֵא
מִגְבִּיָּה לוֹ אֶת הַפְּרוֹכֶת. וְאַחַר שִׁיֵּצֵא יִכְנָסוּ אַחֲרָיו הַכֹּהֲנִים
וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ וַיֵּצְאוּ:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ו ה"ד

וְאַחַר שֶׁמַּעֲלִין הָאֵיבָרִים לְכַבֵּשׁ יְמִתְכַּנְסִין כְּלָן לְלִשְׁכַּת

ט. כסף משנה בזמן שכ"ג נכנס להיכל להשתחוות שלשה אוחזין בו וכו'. בפירקא בתרא
דתמיד (דף ל"ג:) אלא שבמשנה לא הזכירו להיכל ורבינו כתבו כדי שלא תטעה לומר
שהיה נכנס בבית קדשי הקדשים וכמו שעלה בדעת התוספות בפרק הקומץ רבה (דף כ"ז:)
בד"ה להיכל לפי גירסת ספרינו ולפי מה שכתב רבינו צריך לומר דהא דתנן הגביה לו את
הפרוכת שלפי דבריו גם שם היה פרוכת:

י. כסף משנה ואחר שמעלים האיברים לכבש מתכנסין כולם ללשכת הגזית. בפרק ד' דתמיד
(דף ל"א:). ומ"ש והממונה אומר להם ברכו ברכה אחת וכו' עד מוסיפין ברכה אחת בפ"ה
דתמיד (דף ל"ב:). ומה שכתב והיא שיאמרו אנשי משמר היוצא לאנשי משמר הנכנס מי ששיכן
את שמו בבית הזה וכו'. בסוף פרק קמא דברכות (דף י"ב). ומ"ש ואח"כ מפסיק פייס שלישי
ורביעי וכו'. בפ"ה דתמיד. וכתב רבינו שים שלום במקום ברכת כהנים האמור במשנה שם

הַגְזִית. וְהִמְנָה אוֹמֵר לָהֶם בְּרָכוּ בְּרָכָה אַחַת. וְהֵן פּוֹתְחִין וְקוֹרִין אֶהְבֵּת עוֹלָם וְעִשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת וְשָׁמַע וְהָיָה אִם שָׁמוֹעַ וַיֹּאמֶר וַיֵּאמֶר וַיֵּצִיב וַרְצָה וְשִׁים שְׁלוֹם. וּבִשְׂבֵת מוֹסִיפִין בְּרָכָה אַחַת וְהִיא שְׁיֵאמְרוּ אֲנָשִׁי מִשְׁמֵר הַיּוֹצֵא לְאֲנָשִׁי מִשְׁמֵר הַנִּכְנָס. מִי שֶׁשָּׁכַן אֶת שְׁמוֹ בְּבֵית הַזֶּה יִשְׁכֵּן בֵּינֵיכֶם אֶהְבָּה אַחֲוָה שְׁלוֹם וְרַעוּת. וְאַחַר כֵּן מְפִיסִין פִּיִּם שְׁלִישִׁי וּרְבִיעִי וְזוֹכָה בְּקִטְרֵת מִי שֶׁזָּכָה וְנִכְנָס וּמְקַטֵּיר. וְאַחַר כֵּן נִכְנָס זֶה שֶׁזָּכָה בְּדִשּׁוֹן הַמְּנוֹרָה וּמְטִיב שְׁתֵּי הַנְּרוֹת וַיּוֹצֵא זֶה שֶׁהִקְטִיר עִם מִדְּשָׁן הַמְּנוֹרָה. וְעוֹמֵד עַל מַעְלוֹת הָאוֹלָם הוּא וְאַחֲיו הַכֹּהֲנִים:

הַרְמַב"ם הַל' תְּמִידִין וּמוֹסְפִין פ"ו ה"ה

עיין לעיל דף לג. עין משפט ג

הַרְמַב"ם הַל' תְּפִילָה וְנִשְׂיָאת כְּפִים פ"ד ה"י

עין משפט ג

וְאוֹמֵר אֶת הַשֵּׁם כְּכֹתְבוֹ וְהוּא הַשֵּׁם הַנֶּהֱגָה מִיּו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְזֶה הוּא הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ הָאָמוֹר בְּכָל מְקוֹם. וּבְמַדְיָנָה אוֹמְרִים אוֹתוֹ בְּכַנּוּיוֹ וְהוּא בְּאֶלְף דָּל"ת. שְׁאִין

משום שלא היה שם ברכת כהנים עד לאחר הקטרה כדאיתא שם במשנה וכתבו רבינו בסמוך. וקרי לשם שלום ברכת כהנים מפני שסמוך לה מברכים ברכת כהנים והתוס' כתבו דברכת כהנים ממש קאמר שקורין אותה עכשיו בלא נשיאות כפים. ומ"ש ונכנס ומקטיר ואח"כ נכנס זה שזכה בדישון ומטיב שתי הנרות. אע"ג דבפ"ו דתמיד שנוי הטבת שתי נרות קודם לקטרת כבר נתבאר בפרק זה דלא קי"ל הכי אלא כרבנן דאמרי בקטרת היה מפסיק בין הטבת חמש נרות להטבת שתי נרות. ומ"ש ויוצא זה שהקטיר עם מדשן המנורה ועומד על מעלות האולם הוא ואחיו הכהנים. בפ"ז דתמיד שנינו באו ועמדו על מעלות האולם:

כ. כסף משנה ואומר את השם ככתבו וכו'. פרק ואלו נאמרים (סוטה ל"ז ל"ח) במקדש אומר השם ככתבו ובמדינה בכנויו: ומשמת שמעון הצדיק וכו': ולא היו חכמים וכו'. ברייתא פרק בתרא דקידושין (דף ע"א):

מִזְכִּירִין אֶת הַשֵּׁם כְּכַתְּבוּ אֶלָּא בַּמִּקְדָּשׁ בְּלִבָּד. וּמִשְׁמַת
שְׁמֵעוֹן הַצְּדִיק פִּסְקוּ הַכֹּהֲנִים מְלַבְּרֵךְ בַּשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ אֶפְלוּ
בַּמִּקְדָּשׁ כִּי שֶׁלֹּא יִלְמַד אוֹתוֹ אָדָם שְׂאִינוֹ חָשׁוּב וְשְׂאִינוֹ
הַגּוֹן. וְלֹא הָיוּ חֲכָמִים הָרֵאשׁוֹנִים מְלַמְּדִין שֵׁם זֶה
לְתַלְמִידֵיהֶם וּבְנֵיהֶם הַהֲגוֹנִים אֶלָּא פַּעַם אַחַת לְשִׁבְעַת
שָׁנִים. כָּל זֶה גְּדֻלָּה לְשֵׁמוֹ הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא:

עין משפט ד הרמב"ם הל' תפילה ונשיאת כפים פי"ד ה"ט

כִּיצַד בְּרַכַּת כֹּהֲנִים בַּמִּקְדָּשׁ. הַכֹּהֲנִים עוֹלִין לְדוּכָן אַחַר
שִׁישְׁלִימוֹ הַכֹּהֲנִים עֲבוֹדַת תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר. וּמִגְבִּיהִין
יְדֵיהֶם לְמַעְלָה לְעַל גִּבֵּי רָאשֵׁיהֶן וְאַצְבָּעוֹתֵיהֶן פְּשׁוּטוֹת.
חוּץ מִכֵּהֶן גְּדוֹל שְׂאִין מִגְבִּיהֵ יָדָיו לְמַעְלָה מִן הַצִּיץ.
וְאַחַד מִקְרָא אוֹתָן מְלָה מְלָה כְּדָרְךְ שְׁעוֹשִׁין בְּגְבוּלֵין עַד
שִׁישְׁלִימוֹ שְׁלֶשֶׁה הַפְּסוּקִים. וְאִין הָעַם עוֹנִין אַחַר כָּל
פְּסוּק אֶלָּא עוֹשִׁין אוֹתָהּ בַּמִּקְדָּשׁ בְּרַכָּה אַחַת.
וּכְשִׁישְׁלִימוֹ כָּל הָעַם עוֹנִים בְּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

ל. כסף משנה ומגביהין ידיהם למעלה וכו' עד מן הציץ. משנה שם: ואין העם עונים וכו'.
משנה (שם דף ל"ז) במדינה אומר אותם שלש ברכות ובמקדש ברכה אחת ומפרש
בגמרא (דף מ':) דהיינו לפי שאין עונים אמן במקדש ואין צריך כאן שום הפסק ובפרק סדר
תעניות כיצד (תענית ט"ז:) תניא אין עונים אמן במקדש ואלא מהו אומר ברוך ה' אלהים
אלהי ישראל מן העולם ועד העולם:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ה הי"ג

בְּזֶמַן שְׁרוּצָה כֹּהֵן גָּדוֹל לְהִקְרִיב מִהֵיאָה עוֹלָה בַּכֶּבֶשׂ וְהִסְגָּן מִיָּמִינוּ. הַגֵּיעַ לְמַחְצִית הַכֶּבֶשׂ אַחַז הַסְּגָן בְּיָמֵינוּ וְהֵעֲלָהּ. וְהוֹשִׁיט לּוֹ הַכֹּהֵן שֶׁהוּא מוֹלִיף אֶת רֹאשׁ הָעוֹלָה הָאֵיבָרִים שֶׁבִּידוֹ וְסוֹמֵךְ עָלֶיהֶן וְזוֹרְקֵן לָאֵשׁ:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ה הי"ד

וְכֹךְ הָיוּ מוֹשִׁיטִין לוֹ שְׂאֵר הָאֵיבָרִים. כָּל אֶחָד וְאֶחָד נוֹתֵן הָאֵיבָרִים שֶׁבִּידוֹ לְרֹאשׁוֹן. וְהִרְאִישׁוֹן נוֹתֵן לְכֹהֵן גָּדוֹל וְהוּא סוֹמֵךְ וְזוֹרֵק לָאֵשׁ. וְאִם רָצָה לְסַמֵּךְ בְּלֶבֶד וַיְהִיָּה [כֹּהֵן] אַחֵר זוֹרֵק לָאֵשׁ עוֹשֶׂה. וְאִין שָׁם סְמִיכָה עַל הָאֵיבָרִים יֵאָלָא לְכֹהֵן גָּדוֹל בְּלֶבֶד מִפְּנֵי כְבוֹדוֹ. אָבֵל כָּל הַסְּמִיכוֹת עַל בְּעָלֵי חַיִּים הֵם:

עין משפט ז

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ז הי"ב

לְפִיכֶךָ הַמְּנַסֵּךְ מֵיָם אוֹ יַיִן כְּשֶׁהוּא מְקִיף אֶת הַמְּזֻבָּח לֹא יִהְיֶה בִּידוֹ כְּלוּם. וּמִתְחִיל וּמְקִיף • מְקַרֵּן דְּרוּמִית מְזַרְחִית לְמְזַרְחִית צְפוֹנִית לְצְפוֹנִית מְעַרְבִית לְמְעַרְבִית דְּרוּמִית

מ. כִּסֵּף מִשְׁנֵה בְּזֶמַן שְׁרוּצָה כֹּהֵן גָּדוֹל לְהִקְרִיב וְכוּ' עַד וְאִם רָצָה לְסַמֵּךְ בְּלֶבֶד וַיְהִיָּה אַחֵר זוֹרֵק לָאֵשׁ עוֹשֶׂה. בְּסוֹף תְּמִיד (דף ל"ג:) וּמִיָּתֵי לֵה בְּסוֹף פֶּרֶק שְׁתֵּי מִדוֹת (מְנַחֲוֹת דף צ"ד) וּפִירִשׁ"י הוֹשִׁיט הִרְאִישׁוֹן מֵאוֹתָם י"ב שְׁעִסוּקִים בְּתִמִּיד וְסוֹמֵךְ עֲלֵיהֶם כֹּהֵן גָּדוֹל וְזוֹרְקֵן עַל הָאֵיִשִּׁים וְנִשְׁמַט הַשְּׁנִי וְהוֹלֵךְ לוֹ וְבֹא חֲבִירוֹ שְׁלִישִׁי וּמוֹשִׁיט לְרֹאשׁוֹן וְהִרְאִישׁוֹן לְכֹהֵן גָּדוֹל:

נ. כִּסֵּף מִשְׁנֵה וּמִ"שׁ וְאִין שָׁם סְמִיכָה עַל הָאֵיבָרִים אֲלֵא לְכַ"ג בְּלֶבֶד מִפְּנֵי כְבוֹדוֹ וְכוּ'. בְּסוֹף פֶּרֶק שְׁתֵּי מִדוֹת וּפִירִשׁ"י מִשׁוּם יִקְרָא דְכֹהֵן גָּדוֹל שִׁיחָא נִרְאָה כְּמוֹ שֶׁהִקְרִיב הוּא אֵת כּוֹלֵן:

ס. כִּסֵּף מִשְׁנֵה וְמֵה שְׁכַתָּב וּמִתְחִיל וּמְקִיף מְקַרֵּן דְּרוּמִית מְזַרְחִית וְכוּ' נוֹתְנִים הַמִּים אוֹ הַיַּיִן בִּידוֹ וּמְנַסֵּךְ. הוּא מִדְּתַנֵּן בְּפֶרֶק בְּתִרָא דְתִמִּיד (דף ל"ג:) בֹּא לוֹ לְהִקְיָף אֵת הַמְּזֻבָּח מֵהִיכָן הוּא מִתְחִיל מְקַרֵּן דְּרוּמִית מְזַרְחִית וְכוּ' נִתְּנוּ לוֹ יַיִן לְנִסְךְ:

וְלֹא יִהְיֶה בְּיָדוֹ כְּלוּם. וְכִשְׁמַגִּיעַ לְמַעַרְבֵיט דְּרוּמֵיט נּוֹתְנִין
הַמַּיִם אוֹ הַיַּיִן בְּיָדוֹ וּמְנַסֵּף. וְאִם לֹא הִקִּיף עוֹלָה וּפּוּנָה
עַל שְׂמָאלוֹ וְעוֹשֶׂה מְלֹאכְתּוֹ וַיּוֹרֵד:

עין משפט זז

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ו ה"ז

כְּשֶׁהָיוּ נּוֹתְנִין הַיַּיִן לְמְנַסֵּף. ע. הָיוּ שְׁנֵי כְּהֲנִים עוֹמְדִין עַל
שְׁלַחַן הַחֲלָבִים וְשְׁתֵּי חֲצוֹצְרוֹת בְּיָדָן. וְהִסְגָּן עוֹמֵד עַל
קֶרֶן הַמִּזְבֵּחַ וְהַסּוּדָרִין בְּיָדוֹ. וְתִקְעוּ וְהִרִיעוּ וְתִקְעוּ. וּבָאוּ
וְעָמְדוּ אֶצֶל זֶה הַמְּמָנָה עַל הַצִּלְצָל. אַחַד מִיַּמֵּינוּ וְאַחַד
מִשְׂמָאלוֹ:

עין משפט ט

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ו ה"ז

שָׁהָה הַמְּנַסֵּף לְנִסְף. מִנִּיף הַסְּגָן בְּסוּדָרִין. הִקִּישׁ זֶה
בְּצִלְצָל וְתִקְעוּ אֵלָיו בְּחֲצוֹצְרוֹת וְדָבְרוּ הַלּוֹיִם בְּשִׁיר.
הִגִּיעוּ לְפָרֶק תִּקְעוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ כָּל הָעָם שְׂבַעֲזָרָה. עַל כָּל
פָּרֶק תִּקְיָעָה וְעַל כָּל תִּקְיָעָה הִשְׁתַּחֲוּיָה. וְכָל הַתִּקְיָעוֹת
שְׁעַל הַתְּמִיד תִּשָּׁע כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ:

עין משפט י

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ו ה"ט

הַשִּׁיר שֶׁהָיוּ הַלּוֹיִם אוֹמְרִין פ. בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִין
(תהילים כד-א) 'לֵה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה'. בְּשֵׁנֵי הָיוּ אוֹמְרִין

ע. כסף משנה כשהיו נותנים היין למנסך וכו' עד ועל כל תקיעה השתחויה. בסוף תמיד:
פ. כסף משנה השיר שהיו הלויים אומרים וכו'. בסוף מסכת תמיד ויהיב טעמא בפרק בתרא
דראש השנה (דף ל"א): במוספי שבת אומרים שירת האזינו וחולקין אותה לששה פרקים
וכו' עד ומי כמוכה. בפרק בתרא דראש השנה שם: במוסף של ראש השנה היו אומרים הרנינו
לאלהים עזונו וכו' עד יחיל מדבר. שם (דף ל' ע"ב):

(תהילים מח-ב) 'גָדוֹל ה' וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר
 קָדְשׁוֹ וְגו'. בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִין (תהילים פב-א)
 'אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט'. בְּרִבְעֵי הָיוּ
 אוֹמְרִין (תהילים צד-א) 'אֵל נִקְמוֹת ה' אֵל נִקְמוֹת
 הוֹפִיעַ'. בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִין (תהילים פא-ב) 'הֲרַנֵּינוּ
 לְאֱלֹהִים עוֹזֵנוּ הָרִיעוּ לְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב'. בַּשְּׁשִׁי הָיוּ אוֹמְרִין
 (תהילים צג-א) 'ה' מָלַךְ גְּאוֹת לְבַשׁ לְבַשׁ ה' עֹז הַתְּאֲזָר'
 וְגו'. בַּשְּׁבַת הָיוּ אוֹמְרִין (תהילים צב-א) 'מִזְמוֹר שִׁיר
 לְיוֹם הַשְּׁבַת'. בְּמוֹסְפֵי שְׁבַת אוֹמְרִים שִׁירַת (דברים
 לב-א) 'הֶאֱזִינוּ וְחוֹלְקִין אוֹתָהּ לְשֹׁשׁה פְּרָקִים הִזְיִ'וּ ל'ךְ
 כְּדָרוֹךְ שְׁקוֹרְאִין אוֹתָהּ שֹׁשׁה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת. וְאוֹמְרִין פְּרָק
 בְּכָל שְׁבַת. גָּמְרוּ הַשִּׁירָה בַּשֹּׁשׁה שְׁבַתוֹת חוֹזְרִין לְרֵאשׁ.
 בְּמִנְחָה שֶׁל שְׁבַת אוֹמֵר (שמות טו-א) 'אֲז יִשִּׁיר מִשָּׁה'
 ו(שמות טו-יא) 'מִי כַמְכָה' וְגו'. בְּמוֹסָף שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה
 הָיוּ אוֹמְרִין הֲרַנֵּינוּ לְאֱלֹהִים עוֹזֵנוּ. וְאִם חָל לְהִיּוֹת
 בַּחֲמִישִׁי אוֹמֵר (תהילים פא-ז) 'הִסִּירוּתִי מִסֶּבֶל שְׁכֵמוֹ'
 וְגו'. בְּמִנְחָה שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה הָיוּ אוֹמְרִים (תהילים
 כט-ח) 'קוֹל ה' יַחֲיֵל מִדְּבַר' וְגו'.